

fest tānna on Kristina kihlamisse pāāw, kus finna fa nende rōmukš napso woid juu."

Prido jāi walgeks, kui lubbi seina peal ja temma silmad lendasid senna ja tenna, egga woinud Kristina peale lahke silmaga wadata. Kaptein wahtis furja fulmo ja wihhase näoga Prido peale ja olleks tedda ma alla sowinud. Prido agga ei pannud tedda tāhhelegi, waid kūssis maddala healega kohtomehhe käest nenda: „Eks sa ammo omma tūttart musle ei lubbanud, agga kuidas on luggu nūud?”

„Tühh! paljas!” kostis kohtomees, „egga sa ommitige ni juhm olle, sedda uskuma, et ma omma tūtre ühhe fallamehhele naeseks annan?”

Prido süddä läks pehmeks ja pōris ennast Kristina pole ja hūdis: „Armas Kristina! kuidas orwad sa sedda? Kuidas ollid meie mōtted ja etterwōtmised lapsest sadik?”

„Kule Prido!” hūdis kapten Ulrik, „mis se temp tāhhendab, mis finna siin teed? Eks sa ei näe, et sa siin ülle arro olled, otse kui wies rattas wankre al?”

Prido ei pannud tedda tāhhelegi, waid pōris ennast kohtomehhe pole ja ütles: „Kule armas kohtomees! igga auus mees peab oma sõnna, agga finna posle ommal mitte pidanud!” Nenda pōris ta ennast ümber ja läks uksest wälja.

Nūd woime fūl orwata, mis sugguse fūd-dame waloga ta jālle koeo hattas minnema ja mis arru ta omma wanna emma ja wens-nale koeo wiis. Emma nuttis kibbedaste, fest ta olli Kristinat ammo jubba kui omma last armastanud ja Kristina tedda kui emmaks piddanud. Kohtomees olli rikkas ja ei taht-nud siis ennam isse fallameeste orrust olla, egga omma tūttart ka fallamehhele anda ja käis senni tūtre peale, punni ta piddi lubba-ma kapteini prouaks miīna.

Prido wōttis ommad ued rided seljast ja panni wannad fallamehhe rided selga; käskis wenda wōrgud walmis panna ja temmaga merrele tulla, et seal meelt jahhutada.

Emma kohkus ja kelas tedda, agga Prido süddä olli wāgga kurb, mis ei woinud koddo